

L'ABUELITA

L'Abuelita, era una persona que transmetia molta pau i molta bondat i a l'Anna li agradava seure al seu costat, i escoltar el que ella li explicava.

Cada dia, quan acabava d'esmorzar s'asseia al seu sofà i es posava a fer ganxet, feia coixins, puntes per a tovalloles, encara que l'Anna pensava que era més per passar l'estona, que no pas pel fet de fer qualsevol cosa, a més el ganxet li permetia poder parlar amb la seva neta i aquests moments d'intimitat entre les dues eren uns dels millors moments del dia.

L'Abuelita era una persona dolça i amable, amb un caràcter pacient amb els seus néts. I no va tenir una vida fàcil, l'Anna ho sabia, i això li feia sentir molt orgullosa de formar part de la seva vida, era una lluitadora, una supervivent.

Vídua molt jove amb quatre fills petits, la més gran, la tieta de l'Anna, la Montse, tenia onze anys quan es va morir el seu pare i la més petita, dels germans, la Pilarin en tenia tres, la mare de l'Anna, la Maria Teresa sis, i el seu germà l'Àngel set. Tots ben petits, però ells se'n va sortir i va aconseguir donar la carrera de mestre als quatre fills en un temps gens fàcil per a ningú com era el temps de la postguerra.

Per l'Anna l'Abuelita era com les heroïnes dels llibres que ella llegia que sortien sempre endavant, Hellen Keller, Marie Curie, gent que superava les dificultats. Però, com us deia, el que més li agradava a l'Anna, eren aquelles estones que les dues es posaven al solet i llavors l'Abuelita es transformava i començava a explicar històries de la seva joventut:

- Saps nena jo vaig venir a Tarragona a estudiar i en aquella època no et pensis que era com ara, fill meu, no, la majoria de dones no estudiaven, i jo vaig poder venir a estudiar des de Falset, perquè teníem parents aquí i es clar vaig anar a viure amb ells, vivien al carrer Major, el tiet Teodoro i la tieta Pilar que eren germans entre ells i cosins meus, encara que tenien l'edat de la meva mare.

I l'Anna l'escoltava amb delit, com podia ser que la Abuelita tingues uns cosins tant grans? Si ella no es portava mes que tres o quatre anys amb els seus!

Llavors la Abuelita li deia:

- Es que la meva mare tenia uns germans que no eren del tot els seus germans.- i l'Anna se la mirava badant amb els ulls grossos – Es que el meu avi es va quedar vidu amb tres fills, ja grans. I la dona quan s'estava morint, li va demanar a la seva germana que es cases amb el seu vidu, per cuidar-lo a ell i als fills, i així ho va fer, i es clar la meva mare tenia els mateixos cognoms que els seus germans, però tenia una mare diferent, i és per això que es portaven molts anys.

A l'Anna li costava entendre aquests embolics de família, però s'imaginava la casa pairal de Falset i una pobra dona al llit molt pàl·lida, demanant a la seva germana que estava plorant al costat, que no deixes al seu home i als seus fills.

L'Anna no ho entenia. Com es podia haver casat aquella dona amb el marit de la seva germana? I l'amor? Val a dir que l'Anna tenia 15 anys i per ella allò li semblava totalment fora del normal. Si encara somiava amb el príncep blau!

I llavors l'Abuelita seguia explicant:

- A mi ja m'agradava estudiar. L'escola de Magisteri estava al carrer Major a

l'Antic Ajuntament, i es clar jo de seguida arribava a casa i les meves amigues em feien molta enveja, perquè se n'anaven en colla cap a casa i sense que ningú les acompanyes, quina sort tenien!. A més l'escola de mestres de dones estava al Carrer Major i la d'homes a la plaça Els Carros, i una vegada durant la república els nois van pujar per que volien que les noies ens afegíssim a una vaga i la directora els va perseguir amb un bastó per tot el carrer Major fins a la baixada Misericòrdia i les noies ens vam fer un tip de riure.

I l'Anna encara que havia anat a un col·legi de monges i sempre havia anat amb noies, pensava com pot ser que els nois i les noies fossin tant lluny!. I anar sola pel carrer? Si ella des de que tenia set anys anava sola a l'escola, que estranys eren abans la gent!

Però hi havia una història, que a l'Anna li agradava molt i era quan l'Abuelita explicava com havia conegut a l'avi, se li il·luminaven els ulls i la veu li tremolava semblava mentida pensava l'Anna que després de tants anys de vídua encara semblava enamorada.

I L'Abuelita se la mirava i li deia:

- Saps com vaig conèixer el teu avi? Resulta que al costat del mas, a la carretera de Barcelona teníem uns veïns, la senyora Ventura a qui se li va morir una filla de part i va deixar un nen petit, que ella cuidava, ja que el seu gendre, era policia i en aquella època els homes no se'n feien càrrec de les criatures, que era cosa de dones!. I la Senyora Ventura com nosaltres a més del mas tenia un pis a Tarragona, i un dia ens va convidar a la tieta Pilar i a mi a berenar, en trucar a la casa ens va obrir el seu gendre que després seria el teu avi, i jo saps nena? Aquell dia portava una gorreta blava i el teu avi em deia sempre que això va ser el que va fer que s'enamorés de mi.

Llavors, l'Abuelita es quedava callada, mirant al buit, amb cara de felicitat recordant aquell moment que va ser el principi d'un matrimoni venturós, trencat potser una mica massa d'hora per la malaltia i la mort.

I l'Anna que se la quedava mirant, pensava si algun dia ella també trobaria un noi que la mires i se l'estimes com l'avi a l'Abuelita i totes dues es quedaven una estona callades, una al costat de l'altra, cada una pensant en el moment, una que ja havia passat i l'altre que pensava quan arribaria el moment de coneixer algú, i si ella podria ser tant feliç...

I la Abuelita seguia recordant, una vegada que ella i l'avi van anar al cinema, i es clar van tenir que anar amb la tieta Pilar perquè llavors les noies no anaven soles amb el nuvi!. I en arribar a casa el "Tio Pepe", el pare de la tieta Pilar li va pegar una bufetada a sa filla de seixanta anys! perquè ella havia deixat anar a l'Abuelita al cinema amb aquell home.

I l'Anna es quedava bocabadada, però si anaven amb ella, pobra dona, perquè li havia pegat el seu pare? I per què no podien anar sols i havien de portar "carabina" com deia l'Abuelita.

Ella sempre pacificadora justificava al "Tio Pepe" dient que ell es sentia responsable, que els seus pares eren a Falset i que havia de respondre davant d'ells de tot el que li passes a ella.

Però l'Anna pensava que això de pegar-li als fills no estava bé i menys quan tens una certa edat. Quina sort tenia de tenir un pare que no li havia pegat mai. La veritat es que els moments de silenci eren quasi bé tant intensos com les paraules, l'Abuelita es traslladava a un passat que havia format part de la seva

vida, i en el seu cap tornaven a reviure totes aquelles persones que ella havia estimat.

L'Anna aprofitava els silencis per a somiar, per deixar que el seu cor s'omplís d'aquelles persones estranyes que no havia conegut mai, però que a la vegada eren part d'ella mateixa, encara que no els havia vist mai en persona les fotos, quadres, i records de tots ells omplien la casa de l'Abuelita i això també els feia més propers.

Ara en la distància i amb 50 anys l'Anna segueix recordant aquells instants com uns dels més feliços de la seva adolescència i explica aquestes històries als seus fills, ja que pensa que es el llegat que li va deixar la seva Abuelita i sent que ella, els ha de transmetre a les següents generacions.

I si alguna vegada arriba a tenir néts li agradaria seure amb ells en un racó al sol, potser fins i tot fent ganxet i explicar la seva història que comença molt abans de que ella neixes, en un poble del priorat anomenat Falset, que ella complementaria amb la passió per Tarragona que li va deixar l'Abuelita, en agraïment, per tot el bo que li havia donat aquesta ciutat.

Potser algun d'aquests nets o netes, es quedarà també al seu costat, en silenci harmoniós, i ella recordarà el passat i ells esperaran el futur, però sempre el que explicava l'Abuelita serà part de la seva pròpia història.